

Cirkusrevyen 2020

"Gulvmand på Borgen"

Scenografi:

Scenetæppet trukket for.

Det smalle stykke foran fungerer som fortov.

I et hjørne i salen eksklusivt guldbord med 5 telefoner og høje avisstakke.

Velklædt statsminister siddende bag bordet.

Høj og stiv mand stående.

I starten er hjørnet uoplyst.

Mand (snavset indvandrer, fattigt tøj, ren kasket med logo) kommer cyklende op mellem publikum på budcykel. Bremses op, stiller sig med ben på hver side af cyklen, løfter den øverste pizza op i strakt arm.

- Num syv firs... num syv firs.

Den firkantede mand ser sig rundt, råber nok engang 87, denne gange højere. Så synker han langsomt i skuldrene og ser trist ud, mens pizzaen lægges tilbage. Han træder atter pedalerne i bund. Cykler hen til lille trappe foran scenen. Går to trin op, vender sig mod publikum, skriger atter 87, ingen reagerer. Først står han lidt med tabt hage. Så lukker han øjnene og begynder lige så stille at hulke. En af revyens folk sidder på 4. række, og han får nu et hosteanfald og krummer sammen. Da han ser op, peger konen ved siden af ham mod den hulkende mand, se ham, se ham. Pizzamanden åbner øjnene, ser hånden, så han løber hen til første række. Æsken rækkes mod en person på anden.

- Ræk ov daaaam, tak.

Konen på 4. række ryster forvirret på hovedet. Vifter to hænder foran sig.

- Daj ik pissa?

Manden står lidt med fremstrakt æske. Hænderne begynder at ryste, og han trækker den tilbage og presser den lodret mod maven. Går duknakket og med langsomme skridt tilbage til budcyklen.

Pludselig høres høje lyde fra fortravlet gade.

Hylende sirener, motorer, hvinende bremses. Pizzamanden vender sig forvirret mod scenen, hvor fortravlede mennesker haster frem og tilbage. Jeg forestiller mig (som nævnt i vedlagte brev), at scenetæppet er trukket for, så der kun er smalt fortov. Der er i alt 5 gennemløb på dette fortov.

1) Først løber otte ansatte og dansere, der er klædt ud som folk på vej på job. To mænd med hjelme og tegning, vildt diskuterende. Flere med mobil, og de ser sig ikke for, ramler ind i hinanden. En hvæser højt, **så flyt dig dog**. Da den sidste haster ud, lyder et vredt **se dig for, mand** fra kulissen.

2) Straks scenen er tom, træder to damer ind fra venstre, og de følges af projektør. Gadelarmen veksler mellem monotone motorlyde og larmende ambulancer og dytten. I en monoton sekvens skriger den ene kvinde: **Det siger du ikke! SLOG han dig?** Den voldsramte kvinde når energiske nik, inden projektøren hopper til højre, hvor Ulf kommer ind, lettere krumbøjet, stirrende ned i tændt mobil (pressefolder i bukserne, kridhvid skjorte, skinnende sorte sko, charmeklud om halsen, nyrig wannabe). Han snubler klodset over en sten, men når lige at få kroppen i balance, inden de to damer skal forbi. Han ser dem ikke, holder bare til side, stirrende mod mobilen.

3) Gennemløb 1 gentages som tro kopi, men foran scenen hopper pizzamanden pludselig af glæde, ser potentielle købere. Han griber atter pizzaen, småløber op ad trappen, men må presse sig mod scenetæppet, så mange skal forbi ham, og ingen stopper. Han bliver stående. Atter med æsken presset lodret mod maven.

4) Gennemløb 2 gentages, og nu har manden fået nok. Han presser sig ud fra tæppet, mens projektøren atter følger de to damer. Midt på scenen træder han ind foran dem, så de ikke kan komme forbi, hviskende **pissa, halve pris**. Kvinden, der hævdede at have været udsat for vold, ser kort på ham. Så hamrer hun ham ind i tæppet med et voldeligt knytnæveslag...

CUT

... alle lyde stopper, alle på scenen låser fast i sidste gangstilling, bare ikke kvinden. Med uskyldige øjne vender hun sig og nikker mod publikum.

- Synes I ikke osse, at min skiderik af en mand fortjener at blive anmeldt for vold?

Pizzamanden har nu fået så megen balance i kroppen, at han kan træde et skridt frem. Konen vender sig, afleverer atter en lige højre, og denne gang lukkes han helt ind i tæppet (med hjælp fra nogen bag det).

5) Scenen er atter tom. Den eneste, der kommer ind, er Ulf fra højre, og stadig med tændt mobil. Denne gang vifter han bilnøgler med synlig AUDI logo frem og tilbage. Og denne gang stopper han *foran* stenen, stadig læsende - han kan eventuelt kommentere noget dagsaktuelt. Så hopper han over stenen med samlede ben. Der er fortsat ingen lyde, så begravet i scenetæppet kan han høre pizzamanden hulke. Kun en hånd med udspilede fingre er synlig. Ulf stikker bilnøglerne i lommen, tager hånden, hjælper manden fri. Staklen har blod i ansigtet, strithår, og der stikker et stykke pizza ud fra den lodrette æske.

- Jamen dog, hvad er der sket her?

Manden knuger med rystende hænder æsken mod sig.

- Maj ik løv hær, hulker han i hårde ryk. Ulf bøjer sig trøstende mod ham.

- INGEN kan løbe i myldretiden, min gode mand.

- Ik løve... læve...

- Åh, du mener leve.

- ... ja... maj ik læve Syriæn... maj ik læve her.

Ulf presser en hånd hårdt mod æsken, så rysteriet stopper.

- Hvad hedder du?

- Pissabørge... maj født Ibrahim Mohammed Ali, men maj tuk dans navn, så maj få aaaarbæj. Inden pissa maj aaaarbæjlys, sæl om maj sygte og sygte...

Ulf afbryder leende, mens han slår ud med begge hænder.

- Det er sgu ikke nok at søge i Danmark, kammerat, det kan jeg godt sige dig. Man skal se om hjørner for at få de gode jobs.

- Jørne? Du lær mig... jørne?

Pizzamanden snøfter hårdt ind og står lidt, som tror han ikke på, at der kan glimte noget positivt forude. Så gisper han pludselig. Prikker forvirret en finger mod den høje mands pande.

- Heeeej! Maj set daj før... mang gang set daj... hvad du hide?

- Arne, jeg hedder Arne.

Pizzabørge griber en af de røde seler. Lader den svirpe på plads.

- Du smart... du tjæn mang pæng, va?

Ulf ler atter, højt og brovtende, mens han retter på selen.

- Rigeligt, mere end rigeligt.

Nu ler den lave mand også, men bliver hurtigt alvorlig. Med dybe snøft griber han atter fat i selen. Trækker den frem og tilbage, mens han ivrigt nikker.

- Daj købe pissa maj?

- Nej, det lort spiser jeg sgu ikke mere.

Her følger en stille og meget poetisk scene.

Pizzamanden glider stille hulkende ned på knæ, mens han hvisker **Ik lort, min pissa ik lort**. Så tager han en tynd plastikpung op af lommen og lægger den på gulvet. Åbner remmen til den tykke læderpung, der er fæstnet omkring taljen. Tæller 140 kroner op fra den tynde pung, stirrer ned i hullet, ikke flere sedler tilbage. Sedlerne på gulvet tælles to gange, inden de sirligt foldes og lægges i den tykke læderpung. Over ham tjekker Ulf atter den skrigende røde telefon, klapper den sammen, stikker den ned i skjortelommen. Så bøjer han sig for at hjælpe Børge op på benene. Den ene fod rammer pizzaæsken på gulvet, og låget springer op. Pizzaen ligger hulter til bulter i et hjørne.

Ulf vender sig først mod publikum og himler med øjnene. Så mod pizzamanden. Pegende mod æsken.

- DU skal sgu da ikke betale for det pis der.

- Hvis maj ik komme hjem pæng, maj ik få knallert.

- Heeeeeeej, ven, rejs dig op. Jeg har fået en ide.

Mens Ulf hjælper den grædende mand op, ryger projektørerne over til Statsministerens kontor. Mette Frederiksen sidder bag guldbordet. Munden er en lige streg, mens hun ryster på hovedet og ser op på ministersekretæren, der står med en foldet avis. Yderst på bordet ligger en halv meter aviser, og der stikker fyrre gule sedler ud fra dem. Lige nu citeres et læserbrev, hvor en vred mand skriver, at under valgkampen garanterede Mette Rasmussen på tro og lov, at pensionsalderen ville blive sat ned for nedslidte grupper, men hvad sker der? Ikke en høstblomst. Sekretæren tager næste avis. *Jeg kom ud og arbejde, da jeg var tretten, og efter 50 år som asfaltarbejder kan jeg knapt komme ud af sengen om morgenen. Min læge har indstillet mig til førtidspension, men jeg kan kun få laveste sats, siger han, og det kan man hverken leve eller dø af...*

- Er den lang, afbryder statsministeren irriteret.

- Som ind i helvede, men jeg skal nok korte den i referatet (... nu følger to meget korte læserbreve, der samkøres med den aktuelle debat i ugerne før premieren). Sekretæren stopper den monotone oplæsning, for den røde og yderste telefon på bordet ringer. Han tager den, lytter kort, smiler vredt.

- Desværre, statsministeren har ikke tid før mandag. Kan jeg lægge en besked?

Nu sættes både spot på ministerium og scene.

Oppe på scenen står Ulf med sin røde telefon mod øret.

- Sig lige, at det er Arne.

- ARNE! Det må du sørme undskylde, du får straks statsministeren.

Mette rejser, griber røret, og nu bobler den vrede stemme af glæde.

- Heeeej, Arne. Jeg skulle lige til at ringe til dig, for nu ulmer det igen med den forbandede pension. Jeg har et pressemøde i morgen 11.30, og der er allerede lavet en tekst med det, du skal rejse dig og sige... er det ok med dig?

- Selvfølgelig, Mette, og jeg har en ny gulvmand med til dig.

- Har du?

Mette hopper på stedet, mens hun holder en hånd for røret og ler mod sekretæren, **Arne har fundet en ny guller**, så ler hun ned i røret

- Er han lige så driftssikker som den sidste, du kom med? Siden vi fik fat i hende, er der jo næsten ro på børneinstitutionerne. Vi sparer milliarder, kan jeg godt sige dig.

- Ja, det er jeg hundrede på, og ham her kan du både bruge til integration og kontanthjælp.

Mette hopper atter, men ikke længere på stedet, hen mod sekretæren, der får et kys midt på munden, inden hun hviner: **Integration OG Kontanthjælp**. Hun kaster hvinende røret op i luften. Griber den igen. Holder det mod sig som et spejl, mens hun råber mod tragten.

- Du har virkelig reddet min dag, Arne!

- Der er bare lige det, at ligesom mig skal han have løn med det samme. Han ejer ikke en klink.
- Han får samme løn som de veluddannede spindoktorer, og han kan få flere måneder forud. Hvad hedder han?
- Ibrahim Mohammed Ali, men jeg foreslår, at vi stryger Ibrahim. Så vil folk huske navnet på grund af ham der bokseren.
- Var det ikke ham, der bed et øre af en eller anden?
- Nej, det var Mike Tyson.
- Det klæber alligevel ved.

Statsministeren sænker røret og lukker øjnene. Siger Ali 3 gange. Først kort. Så langsomt, som smager hun på hvert eneste bogstav. Så Aaaaaaaa-li.

- Yes, nikker hun mod sekretæren.
- I den grad yes, nikked der tilbage.

Røret løftes atter op til øret.

- Det bliver Ali. Det er kort, ligger godt på tungen, så det kan enhver idiot huske.

Statsministeren ler i muntre hak, mens hun læner sig over mod den fjerneste telefon.

- Vi ses! Og farveller!

Nu kun projektør på de to mænd på scenen.

Ulf lader telefonen glide ned i skjortelommen. Pizzamanden har løftet æsken, forsøger at glatte pizzaen ud, men Ulf griber den irriteret.

- SE på den. Det ser ud, som har nogen brækket sig på en pandekage, og du HAR jo nyt job. Hørte du ikke, hvad der blev sagt?

Han smider pizzaen på gulvet. Sparker den om bag scenetæppet.

- Jo... jo... maj aaaarbøj nu... og maj hedde Ali... HEJ?

Den lille mand træder et skridt frem. Griber nu begge seler. Rusker dem spørgende.

- Du virki ansat stat-mister?

- Ja, som spindoktor.

Ali glider tilbage i melankolien og står lidt. Hvisker tomt.

- Maj ik forså det dær spiiin?

- Ikke spiiin, Ali, spin. Det er alle os, der sørger for, at statsministeren kommer i medierne.

Selerne slippes. Glattes pæne mod skjorten

- Jam, Arn, maj ik te fiiii-ner folk.

- Fine folk! Du skal sgu også kun snakke med de dumme, Ali... (brovtende latter)... alle dem på gulvet, som Mette siger, alle dem, der har det hårdt. Vi to skal bare få dem til at tro, der bliver gjort noget for dem.

- Men det gøre dær ik?

- Ikke en skid, du, men jeg har tjent en million på at lade mig fotografere og interviewe, og det kommer du også til. Og du skal ikke tænke selv, bare læse op fra en seddel. Og når du møder folk, skal du bare huske at snakke som om, du er smådum, og det får du ingen problemer med. Det trækker stemmer hjem, når folk tror, vi bøvlør med de samme problemer som dem.

Pizzamanden nikker langsomt.

- Maj tro, maj forså nu... heeeej!

Ali lader øjnene løbe op og ned. Hamrer to flade hænder mod hinanden.

- Maj osse gå i fiiii-ner tøj?

- Nej, nej, for helvede, du er, som du skal være. Jeg har gamle bukser og en forvasket skovmandsskjorte liggende parat, når *jeg* kaldes ud...

- Pas på sten.

Ulf hamrer den ene fod mod stenen på gulvet, men Ali fanger ham med en arm, **passe på, passe på, åh nej.** De fine og skinnende sko er helt grå på snuden, så Ali tager et lommetørklæde og spytter på det. Tørrer først skoen ren med den ene side, vender, polerer med den anden.

- Nu fiiii-ner igen, siger han og rejser sig. Han begynder at gå mod udgangen, men Ulf bliver stående. Holder den ene hånd op foran munden. Tager bilnøglerne med den anden. Vifter AUDI logoet mod salen.

- En god gulvmand udløser bonus, så jeg smutter sgu lige ned efter en Ferrari.

*

